בעזרת השם יתברך

אשי ישראל

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

גליון
תל"ח

י"ו ט
סוכות
תשפ"ה

חדש!

ניתן לשמוע את השיעור בקו החדש:
בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים עכשיו בערב חג הסוכות הקדוש, והימים האלו שבין יוה"כ לחג הסוכות הם ימים מעולים מאד, בליקו"מ ח"ב סי' ס"ו, רבינו אומר שמחרת יום הכיפורים נקרא **"שם ה'"** (וזה מהבעש"ט הק', וקראם באידיש: **"גאט'ס נאמען"**), והנה אצל העולם 'מחרת יום הכיפורים' היינו היום שאחר יוה"כ בלבד, אבל מוהרא"ש היה תמיד רגיל לפרש, שהנה יש ארבעה ימים בין יו"כ לסוכות, ובשם הוי"ה יש ארבע אותיות, א"כ כל ארבעת הימים הללו הם **"גאט'ס נאמען"** - **'שם ה'**", שבהם נשלם שמו יתברך, וכמו שרבינו מסביר שם, שכשהקב"ה מוחל עוונות עם ישראל, והרי 'שמו יתברך משותף בשמנו' (כדאיתא בגמרא), אז אם אנחנו זכינו עתה למחילת עוונות ביוה"כ, אז זכינו ל**'שם חדש'**! כל אחד טיהר וקידש את השם שלו, ועכשיו הוא בריה חדשה!

וממילא מתקדש, כביכול, **'שם ה'**... ואצל צדיקים היו ארבעה ימים אלו ימים מעולים ממש, ובפרט בערב סוכות, כי זה כנגד האות האחרונה משם הוי"ה - אות ה"א האחרונה, הרומזת למלכות - ענין של אמונה, ואומר האר"י הקדוש שזה מכוון ביותר למצות צדקה, כי ההשלמה של הה"א האחרונה משם הוי"ה זה ע"י מצות צדקה, ואצל האר"י הקדוש, הגם שבכל השנה היה מקיים מצות צדקה, אבל בערב סוכות - מעיד ר' חיים ויטאל, שהכיס היה פתוח, ואמר האר"י הקדוש **'תקחו מה שאתם צריכים'...**

מה ענין הצדקה הזאת?

הנה אנחנו נכנסים לחג כה קדוש שיש לעם ישראל, שהוא **"זמן שמחתינו"**, והשמחה הזאת מתגלה לעם ישראל כפי

האחדות שלהם למצות צדקה, שהם מוכנים לעשות צדקה וחסד עם כל אחד ואחד!

ואני מעורר על זה אף שעכשיו ערב חג הסוכות - זה עדיין לא מאוחר, שהנה התחלנו מיום חמישה עשר באב מבצע מיוחד של 'קמחא דסוכותא', דהנה אצל כל העולם מקובל העניין של 'קמחא דפסחא', אבל חכמינו הקדושים לומדים גזירה שווה מחג הפסח לחג הסוכות [בלשון הפסוק "חמשה עשר" וכו'], שמזה נובע החיוב מדאורייתא של אכילת כזית פת בלילה הראשון של חג הסוכות; **וזאת תזכרו: הכזית הראשון שאוכלים בליל סוכות, הוא כמו שאוכלים את הכזית מצה בליל פסח, ואכן כמו שבחג הפסח אוכלים את הכזית ללא הפסקה באמצע, כן בלילה הראשון של סוכות - הכזית הראשון שאוכלים מן החלה, בזה מקיימים מצות עשה מדאורייתא!** ואת זה למדים מן הגזירה שווה האמורה של "חמשה עשר", ואם יש כזאת גזירה שווה ביניהם - אפשר להכניס בזה כל ענייני הקדושה... וא"כ, גם לגבי 'קמחא דסוכותא' שלמדים מן ה'קמחא דפסחא'...

כי הנה כל התכלית של 'קמחא דפסחא' הוא כדי להגיע אל אכילת הכזית הראשון, כדי שיתקיים 'כל דכפין ייתי וייכול' - שלכל אחד תהא אפשרות לאכול מצה בליל פסח [המצה עולה כסף... וב"ה עם ישראל מוסרים נפשם לקנות מצות], כן בחג הסוכות - יש ענין של 'קמחא דסוכותא', **והכרזנו על זה ברבים ופרסמנו את זה, ואשמח מאד לשמוע שכל אחד ואחד - בלי יוצא מן הכלל - השתתף בזה!**

והזכרנו רמז לזה בפסוק (תהלים קיט, קה) "**נֵ**ר **ל**ְרַגְלִי דְּבָרֶךָ" - **נ"ר** שקלים לכבוד הרגל - '**ל**ְרַגְלִי'. ואמרנו שזה 'דו-סטרי' - **נותנים ומקבלים!** ותהילה לא-ל, "הודו לה' כי טוב", אנ"ש יודעים שב"ה נכנס שפע לכל אחד - רובם ככולם [עם ישראל קדושים, וישנם ארגוני צדקה ב"ה], אבל מצידנו - עלינו לשתף פעולה, **כל אחד! שהוא רוצה חלק בזה!**

ואמרנו גבי חג הפסח, שאם אדם זכה להכין כבר את הכל מקודם - וזכה להשתתף ולתת צדקה, אזי כשהוא מגיש בליל הסדר אל המילים "כל דכפין ייתי וייכול, כל דצריך ייתי ויפסח" - הוא עושה עם 'לב רגוע'... שהוא ב"ה הכין מקודם! וכי זה 'קונץ' שאדם ישב בליל הסדר עם משפחתו כמו מלך ויצעק "כל דכפין" ו"כל דצריך"?!... משא"כ אם הוא הכין מקודם... אותו דבר לעניין חג הסוכות, **ואדרבה! עכשיו הוא הזמן - בערב סוכות, שהאר"י הקדוש אומר שהוא יום מיוחד בשנה של צדקה וחסד, בואו נשתתף בזה, ואכן הרבה כבר השתתפו, אבל אם יש מישהו שהוא עדיין לא השתתף - אזי שהוא לא יישאר בחוץ, שלא יהיה נכלל בדברי הגמ' על הפסוק** (קהלת א, טו) **"מְעֻוָּת לֹא יוּכַל לִתְקֹן" - 'מי שנמנו חבריו לדבר מצוה, והוא לא נמנה עמהם'; הוא נשאר בחוץ... כולם השתתפו, ואיפה**

אתה?!

ומצות הצדקה היא מצוה שמאחדת את כל עם ישראל ביחד - כשעושים צדקה וחסד, ומגלה רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' ד) על הפסוק "פָּתוֹחַ תִּפְתַּח" - ברגע שאתה פותח כאן, בשמים פותחים שערים עליונים! **צדקה היא הפתח לכל הקדושות!**

ובפרט עכשיו, כשאנחנו נכנסים בעזרת ה' יתברך לכזאת קדושה - **סוכה, ד' מינים, חג הסוכות - 'זמן שמחתינו'**, הרי אנחנו רוצים שייפתח הפתח בהרחבה גדולה - כולנו עם בני משפחתנו בעזרת ה', **איך עושים את הפתיחה הזאת? עם צדקה וחסד!**

ובזה נבין דבר נפלא: בגמ' בכמה מקומות איתא גבי שמיני עצרת, שהוא 'רגל בפני עצמו', כי סוכות זה שבעה ימים, וכמ"ש (ויקרא כג, מב) "בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים", והיום השמיני זה חג בפני עצמו [בשונה מחג הפסח שהוא שבעה ימים, ויו"ט שביעי של פסח הוא חלק מחג הפסח].

אגב, יום שמיני עצרת הוא יום כ"כ נעלה, שבו נשמות ישראל **לבדם** עם הקב"ה - לבד עם המלך! וכמו שאומר רש"י על הפסוק (במדבר כט, לה) "עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם" - **'לפי שכל ימות הרגל הקריבו כנגד ע' אומות, וכשבאין ללכת, אמר להם המקום, בבקשה מכם עשו לי סעודה קטנה כדי שאהנה מכם'**; שזהו יום שמיני עצרת, ואומר רש"י: **'לפי שכל ימות הרגל הקריבו כנגד ע' אומות'** - כי הנה בכל יום מימי הסוכות, מלבד הכבשים והאילים, היו מקריבין בכל יום פרים "מתמעטין והולכין", כלומר - ביום הראשון של סוכות מקריבין י"ג פרים, יום השני י"ב פרים, יום השלישי י"א וכו' עד שביום הושענא רבה מקריבין שבע פרים, ואם עושים חשבון מכל אלו הפרים - י"ג ועוד י"ב וכו', יחדיו זה יוצא שבעים פרים, וזה כנגד שבעים אומות העולם, ומדוע מקריבים בסוכות כנגד שבעים אומות? כי כל העולם כולו צריך איזו חיות מעם ישראל, ובלי קשר לעם ישראל - אין להם קיום [אלו שונאי ישראל ממילא הם יתבטלו 'ויחפרו ויאבדו' לגמרי, אבל יש להם איזו אחיזה מחיות מעם ישראל; המדרש אומר: **אילו אומות העולם היו יודעים איזו טובה יש להם מהקרבת הקרבנות של עמ"י בביהמ"ק, הם היו עומדים סביב עם קרדומות כדי לא לתת שיחריבו את ביהמ"ק!** אבל גויים, מה הם יודעים?...], וזה ענין שמקריבים בימי סוכות שבעים פרים, אבל בכל יום **'מתמעטין והולכין'** - ביום הראשון י"ג, ביום השני י"ב, וכן הלאה, כי אמנם נותנים להם איזו אחיזה בחג הסוכות, אבל לבסוף אנחנו יודעים שהסוף שלהם שיתבטלו לגמרי!

והנה, כשמגיע שמיני עצרת - מקריבים רק **'פר אחד'**, שזה העניין שעם ישראל לבדם עם הקב"ה; שלחנו את כל הגויים - שילכו למקום שצריכים ללכת, ועם ישראל נשארים לבדם עם הקב"ה, והקב"ה אומר **'קשה עלי פרידתכם, עשו**

לי סעודה קטנה', שזו השמחה הגדולה של **שמחת תורה**, כל אחד לוקח את התורה ורוקד עם התורה, ואז האדם הוא לבד עם הקב"ה!

ועל זמן קדוש זה, ישנה לשון נפלאה בזוהר הקדוש[א] בפרשת נח (דף סד:), אומר הזוהר: **'בְּעוֹד דְּאִיהוּ בְּלְחוֹדוֹי עִם מַלְכָּא, שָׁאֵיל כָּל צָרְכּוֹי וְיָהֵיב לֵיהּ'**; פירוש: 'בַּזְּמַן שֶׁאָדָם לְבַדּוֹ עִם הַמֶּלֶךְ, שׁוֹאֵל מִמֶּנּוּ כָּל צְרָכָיו וְנוֹתֵן לוֹ'.

אדם שרוצה להיכנס אל המלך, הרי יש תור ארוך - לפחות חצי שנה או שנה קדימה, אם יתנו בכלל... וגם אם יתנו, זה יהיה רק לדקה אחת, ומה תבקש אז, והרי אתה לא לבד... כל השרים, השומרים, האבטחה סביב המלך, ואתה מתבייש לבקש... במצב כזה - בקושי יזכור מה עליו לשאול מהמלך... **אבל אם אדם זוכה באיזו זכות שהוא 'לבד עם המלך' - אין אבטחה, אין שרים, אין שומרים, אתה לבד עם המלך! אדם שיש לו שכל - הוא מנצל את זה היטב, ומבקש כל מה שהוא צריך... ובאותו זמן נעלה - אין אחרים שיקטרגו 'מי אתה שתבקש כך וכך' וכו' - אף אחד לא פה! רק אתה לבד עם המלך!**

אומר הזוהר: **זהו יום שמיני עצרת!** שלחנו את כל אומות העולם, שילכו למקום שצריכים ללכת... ואנחנו לבדנו עם המלך! וכשאדם לבד עם המלך - **'בְּעוֹד דְּאִיהוּ בְּלְחוֹדוֹי עִם מַלְכָּא'**, אזי: **'שָׁאֵיל כָּל צָרְכּוֹי וְיָהֵיב לֵיהּ'** - יבקש כל צרכיו, ויתנו לו. זו ה**'עת רצון'** הגדולה של שמיני עצרת ושמחת תורה, בעת שאדם אוחז את הס"ת, והוא לבד עם המלך, ומבקש על הכל!

ואנחנו תמיד אומרים: **מי שיש לו שכל, מה הוא מבקש בזמן כזה?** הוא זוכה עכשיו להיות לבד עם המלך, מה יבקש? **'אדוני המלך, אני רוצה להישאר איתך לבד תמיד! אני רוצה שיהיה לי כרטיס כניסה אליך תמיד!'...** ובזה הרווחת שהמלך יסכים לכך.

ומנהג אנשי שלומינו (מוהרא"ש כותב את זה), שכשרוקדים עם הס"ת, עושים שבועה שמיד אחר שאדם יוצא מזה העולם - ילך מיד לרבינו. **אם אדם מפרש את השיחה הזאת בדרך נכונה, וכי הכוונה היא שאחר מאה ועשרים שנה רק ילך לרבינו?... אם הוא עושה כזאת שבועה - הרי שיבקש: 'רבי, אני רוצה להיות אתכם עכשיו! בחיים חיותי אני רוצה להיות אצל רבינו!'...** הרי לפני כשבוע זכינו להיות אצל רבינו ב"ה, זכינו בחסד חינם להיות אצל רבינו בר"ה, וכי אנחנו עוזבים את רבינו שם ונוסעים חזרה ליבנאל - או לכל מקום אחר בעולם - וזהו?... **ח"ו! אנחנו עשינו כזה קנין וקשר ברבינו, שאנחנו לוקחים - כביכול - את רבינו איתנו, וכבר כוספים ומשתוקקים לבוא לרבינו, וכבר מתפללים על זה - "ברך שנתינו כשנים הטובות", כבר מתפללים שנזכה להגיע - עוד אחד־עשרה חדשים - לרבינו!** כי הרי הענין של ציון רבינו

א. הגאון הקדוש רבי מאיר שפירא חיבר ניגון על מילים אלו של הזוהר.

הוא למעלה מן הזמן, למעלה מן המקום [וכן יום כיפור, שהוא למעלה מן הזמן], וכל השנה חולפת ועוברת במהירות - ועושים קשר חזק לרבינו.

כל זה הוא העניין של יום שמיני עצרת הגדול.

נשוב למה שהתחלנו לומר: מובא בגמרא בכמה מקומות (ר"ה ד:; יומא ג.; סוכה מח.; חגיגה יז.), **ששמיני עצרת הוא** רגל בפני עצמו [ולכן מברכים שהחיינו בשמיני עצרת, כי הוא יו"ט בפנ"ע, כי הרי בכל חג מברכים שהחיינו - פסח, שבועות וכו' - וכן בשמיני עצרת (הנשים מברכות בהדלקת נרות[ב], והגברים בעת אמירת הקידוש)], וישנם ששה עניינים שבהם הוא רגל בפני עצמו, והגמ' נותנת בזה סימן בראשי־תיבות: **פז"ר קש"ב**, אלו ששת הדברים שבהם שמיני עצרת הוא רגל בפני עצמו [פ'ייס, ז'מן, ר'גל, ק'רבן, ש'יר, ב'רכה], וכל פעם שמוזכר העניין הזה - הוא מוזכר באלו הראשי־תיבות: **פז"ר קש"ב**, ובוודאי שכל לשון בגמרא זה סודי סודות, ויש בזה לימודים נפלאים, ומה יכולים להבין בעניין הזה של **פז"ר קש"ב** בקשר לענייננו - **ערב חג הסוכות** שהוא זמן של צדקה?

אך הנה ידוע לנו מדברי רביז"ל בתורה ד' הנ"ל (ליקו"מ ח"ב), שעל־ידי מצות צדקה פותחים את כל השערים; **אדם שהוא פותח את כיסו וליבו לעזור לשני - הוא פותח לעצמו את השערים וממשיך על עצמו שפע נפלא! המילה 'וְנָתְנוּ' אפשר לקרוא הלוך וחזור - אתה נותן, ואתה מקבל חזרה!**

ובפרט קודם התפילה - יש ענין גדול לתת צדקה, וכדאיתא בגמרא (ב"ב י.): **'ר' אלעזר יהיב פרוטה לעני, והדר מצלי'**; וכן מנהג ישראל קדושים, כשמתחיל להתפלל - נותן צדקה [אכן, מובא בדברי האר"י הק', ב"ויברך דוד", כשמגיע ל"ואתה מושל בכל", יש מצוה מיוחדת לתת ג' פרוטות לצדקה, יש בזה כוונות מיוחדות וענין מיוחד, שאומרים 'רבש"ע, אתה מושל בכל, והנה אני נותן צדקה ובזה אני מראה שהכל שלך - נתת לי כסף, ואני שם צדקה!' ויש ענין לתת דייקא שלוש פרוטות, ומלבד זאת - צריכים לתת צדקה עוד לפני שמתחילים את התפילה, וכנפסק בשו"ע יו"ד הל' צדקה, ומקורו מדברי הפסוק (תהלים יז, טו) **"אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָנֶיךָ"** - 'בצדק' היינו 'בצדקה', יזכה שיתקיים 'אחזה פניך' - לראות פני ה', שהתפילות יתקבלו. הכלל, לפני שנכנסים לעניין של **קבלת התפילות** - נותנים צדקה.

וזה כל העניין של **חג הסוכות**, שעושים לפני החג צדקה, ובפרט בערב סוכות, וכאמור - ענין של **'קמחא דסוכותא'**, שאדם לא דואג רק לעצמו, אלא הוצאות החג הם גדולות מאד - וזה הן בפסח, וגם בסוכות, לא פחות... רבינו

ב. ותמיד מתבלבלות בעניין הזה - האם לברך שהחיינו בשמיני עצרת, כי הנה בשביעי של פסח לא מברכים - כי הוא שייך לחג הפסח, והוא לא יו"ט בפנ"ע, משא"כ שמיני עצרת - שמברכות שהחיינו.

אומר (שיחות הר"ן, סי' קכה) גבי ענין רכישת האתרוג בממון רב: **'אָנוּ רוֹאִין שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְסַגְּרִים מָמוֹן הַרְבֵּה בִּשְׁבִיל מִצְוָה זוֹ, יוֹתֵר מֵעַל שְׁאָר מִצְווֹת, וּבְוַדַּאי לֹא עַל חִנָּם הוּא, מִסְתָּמָא מִצְוָה זוֹ הוּא יְקָרָה מְאֹד מְאֹד אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעֵר, רַק שֶׁאֵין אָנוּ יוֹדְעִין גֹּדֶל מַעֲלָתָהּ... כִּי יִשְׂרָאֵל עַם קָדוֹשׁ הֵם חֲכָמִים וְקָשֶׁה לְהַטְעוֹתָם, וּבְוַדַּאי כְּשֶׁהֵם מְסַגְּרִים מָמוֹן הַרְבֵּה בִּשְׁבִיל מִצְוָה זוֹ, לֹא לְחִנָּם הוּא'**; כי בעיני אלו שלא יודעים מן הקדושה - זה תימה גדולה: 'בשביל לימון אתה משלם 005, 006 שקל? אין לך מה לעשות?'... **אבל מה גוי יודע מה זה אתרוג?! אומר רבינו: את עם ישראל לא יכולים להטעות! ואם הם מפרזים הרבה ממון בשביל אתרוג - הם יודעים למה... הנשמה יודעת 'פה יש משהו! על זה משלמים כסף - לקנות אתרוג!'...** והרי זו עלות גדולה - צריכים לשלם על זה... וכן לבנות סוכה מהודרת - זה עולה כסף... וכן שאר ההכנות שיש לחג וכרוכים בהוצאות גדולות, **והכל בכלל צדקה!** אבל באותו זמן שאדם דואג לעצמו - יראה לדאוג גם לאחרים.

וכל זה הוא הכנה לסוף החג - **שמיני עצרת**, שאז הוא הזמן שאנחנו לבד עם המלך, שזוהי הפסגה והשיא של כל העבודות שלנו בחג הסוכות, **ולא רק בחג הסוכות, אלא כל העבודות שלנו מראש השנה** (רבינו מזכיר את זה, ואיתא בכתבי האר"י), **כל מה שמתחילים בר"ה - מסיימין בשמיני עצרת, זה המשך אחד של קדושה!**

ומעתה מובן מאד הסימן של הגמרא לעניין שמיני עצרת - **פז"ר קש"ב**; **פז"ר** זה ענין של צדקה, בבחינת (תהלים קיב, ט) "**פִּזַּר** נָתַן לָאֶבְיוֹנִים" - שאדם **מפזר** כסף לצדקה. **קש"ב** זה ענין קבלת התפילות, בבחינת (שם קל, ב) "תִּהְיֶינָה אָזְנֶיךָ **קַשֻּׁבוֹת** לְקוֹל תַּחֲנוּנָי"; אז אם אתה קיימת **'פז"ר'** - פיזרת ממון לצדקה בכל הימים האלו, אזי **'קש"ב'** - תזכה שיקשיבו לקול תפילותיך בעיקר ביו"ט **שמיני עצרת**.

לצערינו מחוסר זמן לא הספקנו לסיים את כתיבת השיעור כולו

חלק נוסף מסוף השיעור, לא מוגה!:

עם הד' מינים אתה תופס כביכול את הקב"ה ביד, הגמרא במסכת ברכות אומרת: "אין תפילתו של אדם נשמעת אלא אם כן משים נפשו בכפו", מתי אדם משים נפשו בכפו? כשהוא אוחז את הד' מינים. הד' מינים זה ד' אותיות שמו של הקב"ה, אז אתה ממש תופס כביכול את הקב"ה!, אדם הוא ממש עכשיו ביחד עם השם יתברך!

נו, אדם רוצה להתבודד, הוא רוצה ללכת ליער, למקום שקט, עכשיו בעת

נטילת לולב אתה בתוך יער לבד עם הקב"ה, יש לך אתרוג - זה הלב שלך, כך כתוב במדרש שאתרוג זה הצורה של הלב של האדם, ואתה תופס אותו בצד שמאל, את הלולב ההדסים והערבות ביד ימין, (בפשטות, בגלל שהם שלוש מינים והם גבוהים), וצריכים לחבר אותם יחד, יש אוחזים בנפרד לפני הברכה, אבל מיד כשעושים את הברכה מחברים אותם ביחד, הנה הוא הוציא את הלב שלו והנה מחבר את זה עם הד' מינים, "לצדיק כתמר יפרח" - לצדיק. הדסים, ערבות - הוא מחבר את כולם ביחד.

אז אדם עכשיו זוכה לתפוס כביכול את השכינה להיות לבד עם הקב"ה, בתוך הסוכה הצילא דמהימנותא.

הזכרנו לגבי ההקפות בשמחת תורה כשאתה אוחז ספר תורה - זה גם כביכול את הקב"ה, את התורה הקדושה. ועכשיו עם הד' מינים אתה תופס את הקב"ה כביכול. הגמרא אומרת שהאמורא אמר "גירא בעינא דשטנא", שזה כמו חץ. הגמרא אומר לא להגיד את זה, כי לא רוצים ככה להתגרות ביצר הרע, אבל זה מה שהגמרא אומרת.

עכשיו כשאתה אוחז את הד' מינים ומברך בשמחה גדולה על הד' מינים, ומנענע אותם לכל הרוחות, שהכוונה בזה שהוא מגלה ומפרסם: "ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ובארץ מתחת", שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, אין עוד מלבדו. לכל הרוחות: ימין, שמאל, קדימה, אחורה, מעלה, מטה - אתה באמצע. כי בנענועים מנענעים לכיוון שצריך ומחזירים את זה לחזה, ככה כתוב לעשות, וכפי המספר של הנענועים שצריך, כמובן, כל דבר יש בזה כל מיני דברים גדולים שאדם זוכה שהוא מסתכל בספרים מה זה. אבל בפשטות, שאנחנו מנענעים לכל הד' רוחות ומחזירים את זה ללב, כי צריכים להכניס את כל האורות האלו. הלולב זה גבוה, זה מרמז על הדעת.

רק תגיד בתמימות ובפשיטות את היהי רצון שלפני נטילת לולב ותראה דברים נפלאים, לא צריכים יותר... איזו זכות לומר זאת! רק להגיד בתמימות ובפשיטות במילים, להסתכל ולנסות לכוון קצת להבין מה שהוא אומר.

בואו רק נזכיר כמה שורות, כבר מאוחר וזה ערב החג... "יהי רצון מלפניך" - מבקשים מהקב"ה: "פרי עץ הדר, כפות תמרים, הלולב, ענף עץ אבות, הדסים, ערבות - אותיות שמך המיוחד תקרב אחד אל אחד וְהָיוּ לַאֲחָדִים בְּיָדִי". ככה אדם יגיד מה זה שייך אלי... אבל זה נדפס, וכל אדם פשוט בכל העולם אומר את זה אם הוא זוכה להגיד את זה.

"אותיות שמך המיוחד" - יש ארבע אותיות. "תקרב אחד אל אחד והיו לאחדים בידי". אדם עכשיו מבקש: "ריבונו של עולם, שעל ידי ד' מינים אלו, הד' אותיות, והיו לאחדים בידי". אתה אוחז כביכול את הקב"ה ביד. "ולידע איך שמך נקרא עלי" - כתוב שמעוררים הדעת על ידי הד' מינים, "ריבונו של

עולם, שאני אזכה לדעת איך שמך נקרא עלי" זה ברור ששם הקב"ה נקרא עלינו, שבזה התחלנו את השיחה היום, שד' ימים אלו זה שם ה', "גאטס נאמען". אדם צריך זכות להבין מה זה, אבל אמרנו ששמו יתברך משותף בשמנו, כך כתוב.

אבל צריכים רק דעת, שאדם יהיה לו קצת שכל, יהיה לו דעת מה הוא עושה. שאני לא אהיה כסיל, לא יבין את זאת. אדם הוא כסיל, הוא לא מבין כלום, אבל פה הוא מתפלל: "ריבונו של עולם, שאני אזכה לדעת איך שמך נקרא עלי". שזה כך באמת, אני צריך רק לדעת איך.

"ויראו מגשת אלי!" - אנשים לא שמים לב, מה מתפללים פה? מי, מי ירא מלגשת אלי? על מי אני מתפלל? בכלליות מתפללים על אומות העולם, שכולם, כל שונאי ישראל, כולם יפלו ויתבטלו לגמרי. "ויראו מגשת" - שלא יהיה להם שום גישה, שום קירבה לעם ישראל. שהכל, הכל, כל מזימותם ומחשבותם יתפוצץ בתוך הפנים שלהם. כמו שכתוב: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", כל השנה זוכים לכך על ידי התפילין הקדושים. כשאדם מניח תפילין זה מפיל פחד ואימה על אומות העולם. בסוכות, בחג, אין תפילין - זה על ידי ד' מינים!

"ויראו מגשת אלי" - בכלליות אומות העולם שיראו, ובפרטיות זה היצר הרע. כמה תפילות אנחנו צריכים, רחמי שמים, נגד היצר הרע, שכל כך מנסה להפיל ולהתגבר על האדם.

כשאדם אוחז את הד' מינים, וכמו שהתנא אמר שגירא בעינא דשטנא - לא צריכים ממש להגיד את זה, בכדי שלא להתגרות. הוא מתפלל "ויראו מגשת אלי" - ריבונו של עולם, על ידי שאני מקיים עכשיו את הד' מינים, שהוא יפחד מגשת אלי.

וממשיכים: "ובנענועי אותם תשפיע שפע ברכות, שיהיה שפע ברכות ברוחניות ובגשמיות". דעת עליון, מהמקום הכי גבוה, מנוה אפריון, לכאן לזה העולם. וזה היהי רצון שמודפס בכל הסידורים[ג].

אז בא נתעורר לאיזו קדושה אנחנו נכנסים, איזו מצוות אנחנו עושים בימים אלו. וביחד עם הסוכה, ד' מינים והשמחה של החג, שזה זמן שמחתנו, לשמוח עם המצוות הקדושות. ולבקש מהקב"ה ש"זהו, שבתי בבית ה' כל ימי חיי" - זה מה שאנחנו רוצים. רצוננו לעשות רצונך, הגמרא אומרת שזה עם ישראל תמיד רוצים, מי מעכב? יש שאור שבעיסה, יש שעבוד מלכיות, שמעכבים. אבל זה רצוננו, הרצון הפנימי שלנו. זה יוצא מהסתום אל הגלוי בחג הסוכות ביותר, שעם ישראל נכנסים בתוך הסוכה, לוקחים את הד' מינים, שמחים איתם, אומרים הלל.

ג. (אני מתאר לעצמי שזה שווה גם באשכנז וגם בספרד, בכולם, אבל זה דבר פשוט)

כדאי לרכוש שיחות מוהרא"ש למועדי השנה שהדפסנו. זה ספר שכדאי לכל אחד ואחד לרכוש ולקרוא, זה מחולק לכל מועדי השנה. [ד]. שם מובא הרבה הרבה שני דברים אלו שדיברנו. (לא יודע אם זה מצוי, צריך להדפיס את זה).

שאדם ידע את עניינים אלו, שלא יהיה בבחינת "כסיל לא יבין את זאת". לא, בזאת אני בוטח. אני יודע שב"ה אנחנו זוכים עכשיו לדברים עליונים. בע"ה הקב"ה יעזור שנזכה לקבל את החג מתוך שמחה עצומה והתעוררות דקדושה, שנזכה לפעול כל משאלות לבנו לטובה. ולקיים את המצוות בתמימות ובפשיטות. זהו, תמימות ופשיטות ובשמחה.

לשבת בשמחה בסוכה, ברוב שמחה ואהבה ושיהיה שלום. סוכת שלום, שנזכור "ופרוס עלינו סוכת שלומך". סוכה ושלום זה תמיד מוזכר ביחד בכל מקום. אז כמה צריכים להיזהר שבסוכה יהיה שלמות של שלום בית, למסור נפש על זה! שלא יודע מה שרק יהיה, אבל בחג הסוכות שיהיה שלום! מההתחלה, מערב סוכות כבר, עד אחד שמיני עצרת. צריכים להיזהר מאוד שיהיה סוכת שלום, ושמחה ואהבה.

וככה נמשיך לעצמנו את כל ההשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות. עם ישראל יהיו שמורים מכל רע מכל אומות העולם, שהם יהיו מתמעטין והולכין, יתבטלו לגמרי. ועם ישראל יעלה מעלה מעלה ונזכה בע"ה להמשיך על עצמנו כל השפע קודש ברוחניות ובגשמיות, ונזכה בקרוב לשנת גאולה וישועה.

ד. (הקב"ה יעזור שנזכה בחסד חינם שיהיה גם שיחות מוהרא"ש על שבת, בע"ה שיצא, מכינים לדפוס)